13/08/2021

Δορυλαίου Δαμασκηνός: “Νικηφόρος ο άνθρωπος του Θεού”

/ Γνώμες

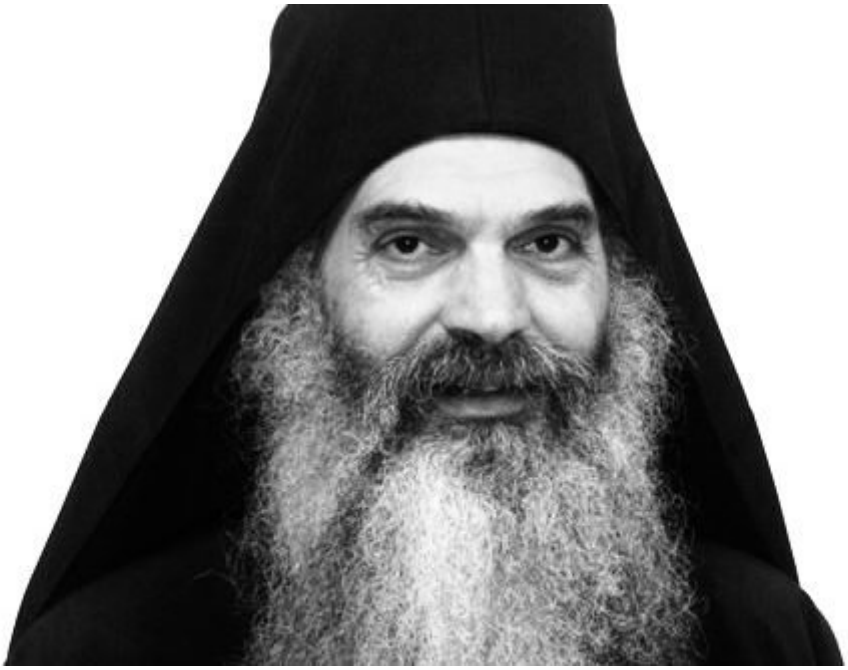

Του Θεοφιλεστάτου Επισκόπου Δορυλαίου κ. Δαμασκηνού

Ἄνδρες ὀνομαστοί ἐν δυνάμει, βουλεύσονται ἐν συνέσει αὐτῶν…

Ἡγούμενοι λαοῦ… Πάντες οὗτοι ἐν γενεαῖς ἐδοξάσθησαν καί ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῶν καύχημα…οὗτοι ἄνδρες ἐλέους ὧν αἱ δικαιοσύναι οὐκ ἐπελήσθησαν… καί ἡ δόξα αὐτῶν οὐκ ἐξαληφθήσεται. Τό σῶμα αὐτῶν ἐν ειρήνῃ ἐτάφη καί τό ὄνομα αὐτῶν ζῇ εἰς γενεάν [Σειράχ μδ΄3-15].

Τό ὄνομα αὐτῶν ζῇ εἰς γενεάν.

Δέν εἶναι ἐκτίμηση!

Εἶναι βεβαιότητα!

Ταυτόσημη μέ τό «Δίκαιοι εἰς τόν αἰῶνα ζῶσι, καί ἐν Κυρίῳ ὁ μισθός αὐτῶν » (Σοφ. Σολομ. 5,15)

Καθημερινά ἐντοπίσιμη στίς μορφές τῶν καθ΄ ἑκάστην γενεάν εὐαρεστούτων τῷ

Κυρίῳ.

Ἰδίως, στίς μέρες αὐτές τίς χαλεπές, πού ἡ ἁμαρτία πλεονάζει καί ἡ Χάρη ὑπερπερισσεύει…

Στίς μέρες αὐτές τίς ὑλόφρονες καί ἀντιπνευματικές, μέσα ἀπό τόν καύσωνα τῆς ἀπιστίας καί τήν πυρκαϊά τῆς αποστασίας, ὅλο καί κάποια μορφή ἁγιασμένη ἀναδύεται, ἄλλοτε μέ τήν πανορθόδοξη ἀναγνώριση τῆς ἁγιότητός της καί ἄλλοτε μέ τή ν ἀναχώρησή της ἀπό τόν κόσμο τοῦτο τῆς φθορᾶς…

Καί εἶναι ὄντως θαυμαστό!

Ὁ κατά σάρκα θάνατος ἑνός σκεύους ἐκλογῆς τοῦ Κυρίου, ἀγνώστου στούς πολλούς, μέ προσφορά καί δράση ἰσαποστόλου, μέ πλῆθος πνευματικῶν χαρισμάτων κεκοσμημένου, μέ τήν θύραθεν καὶ κατὰ Χριστὸν σοφίαν περιβεβλημένου, μὲ παιδαγωγικὴ καὶ κατηχητικὴ δεινότητα πεπροικισμένου, μὲ γνήσιο Εκκλησιαστικὸ ἦθος καὶ φρόνημα πεποικιλμένου, γίνεται πρόγευση καὶ προτύπωση τῆς ἐν Οὐρανῷ δόξης του καὶ δικαίας παρὰ Κυρίου μισθαποδοσίας του!

Ἦταν Τρίτη, 27 Ἰουλίου 2021, ὅταν ὁ πολυσέβαστος Μητροπολίτης Κινσάσας Νικηφόρος, ἐπέστρεψε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Πατέρα Του, τὸν ὁποῖο ἀγάπησε ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ διανοίας του καὶ ἀναλώθηκε γιὰ τὴ σωτηρία τῶν πιστῶν καὶ γιὰ τὴ δόξα τῆς Ἐκκλησίας Του.

Φιλόθεος καὶ φιλάγιος, φιλόπονος καὶ φιλακόλουθος, φιλάδελφος καὶ φιλεύσπλαχνος, «ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ» φρονοῦσε τὰ ὑψηλά, εἵλκετο ἀπὸ τὰ ὑψηλά… καὶ ἡ δόξα αὐτοῦ ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους…

Τεράστια ἤδη βιβλιογραφία συγκροτεῖται μὲ θέμα τὸ πρόσωπο τοῦ ταπεινοῦ διακόνου τοῦ Θεοῦ, Μητροπολίτου Κινσάσας Νικηφόρου τοῦ Μικραγιαννανίτου, ὁ ὁποῖος στὴν πόλη τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, τὴν Θεσσαλονίκη, γεννήθηκε, στὴν Ἱερὰ Μονὴ τῆς μετανοίας μας, τῆς Ἁγίας Τριάδος Τζαγκαρόλων, τὸ μοναχικὸ σχῆμα δέχθηκε, στὸ Ἁγιώνυμο Ὄρος ἀσκήτευσε καὶ δίδαξε, στὴν Ἀλβανία καὶ τὸ Κογκό ψυχὲς ὑπὲρ Χριστοῦ ἐζώγρησε…

Ὑπήρξε ὡς ἀληθῶς «ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ», τοῦ ὁποίου ἅπας λόγος ἠττᾶται ἐκφράσαι σπεύδων τὰ χαρίσματα, τὴν δράση, τὶς ἀρετὲς καὶ τὴν προσωπικότητά του!
Γιὰ τὸν ὁποῖο, ἔσχατος ἐγώ, τὶ εἴπω καὶ τὶ λαλήσω;

Τόσες ἡμέρες πέρασαν ἀπὸ τὴν κοίμησή σου, κι ἀκόμα προσπαθῶ λέξεις κατάλληλες νὰ βρῶ, τὴ μορφὴ σου νὰ ὑμνήσω καὶ μ’ ἄνθη λόγου, ὡς πρέπει της, νὰ

τὴν καταστολίσω.

Ὁμίλησαν, βέβαια, καὶ ἔγραψαν πολλὰ καὶ καλά, πολλοί, βελτίονες καὶ ἀξιώτεροι ἐμοῦ.

Τὸ ὄνομά σου, Γέροντά μου, δεδόξασται ἐν ἀρετῇ καὶ ἁγιότητι…

Ἡ μνήμη σου ζωντανή, τόσο ποὺ δὲν μπορῶ ἀκόμα τὸὄνομά σου στὰ Δίπτυχα τῶν κεκοιμημένων νὰ μεταφέρω, οὔτε τὴ φωτογραφία σου μετὰ τῶν τεθνεώτων νὰ ἐντάξω…

Καθημερινὰ ἐνωτίζομαι τὴ γλυκιὰ φωνή σου καὶ θέλγομαι ἀπὸ τὸ κάλλος τὸ πνευματικὸ τῆς μορφῆς σου!

Ἦσουν, εἶσαι καὶ θὰ εἶσαι τὸ στήριγμα καὶ τὸ καύχημα τῆς Ἱερᾶς μας Μονῆς, ὁ εὐγενέστερος καὶ ἀρωματικώτερος τῆς ἐρήμου της ἀνθός, τὸ καμάρι, ἡ εὐπρέπεια καὶ τὸ καύχημά της!
Ἀπὸ τὰ πρῶτα σου βήματα, τὸ 1970, Πατέρα μου, συνοδοιπόρος πνευματικὸς τοῦ ἀειμνήστου Καθηγητῆ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς Κρήτης, ποὺ ἔδρευε στὸ Μοναστήρι μας, τὸν Γέροντα Δανιήλ τὸν Σάμιο, καὶ μέχρι τὴν τελευτή σου, ἡἀγάπη σου πρὸς τὸ Μοναστήρι μας διαρκής.

Διακόνησες μὲ υἱϊκὴ ἀφοσίωση καὶ αὐταπάρνηση τὸν μακαριστὸ Μητροπολίτη Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου, κυρὸ Νικηφόρο Συντζανάκη.
Καὶ μερίμνησες ὥστε νὰἔχεις πρέσβεις στὸν Οὐρανὸ νὰ σὲὑποδεχθοῦν, τοὺς Ὁσίους τῆς Μονῆς μας, Γεράσιμο καὶ Ἀκάκιο, τοὺς Νέους Ἀσκητές, οἱ ὁποῖοι σὲ σένα ὀφείλουν τὴν ἐν ἀνθρώποις τιμὴ καὶ ὕμνησή τους.

Καὶ ὅταν ἔφυγες ἀπὸ το Μοναστήρι, καὶ σὰν περιστέρι κούρνιασες στὰἀπόκρημνα βράχια τῆς Μικρᾶς Ἁγίας Ἄννας κοντὰ στὸν Γέροντα Γεράσιμο τὸν Ὑμνογράφο, ποτὲ δὲν μᾶς ξέχασες, ποτὲ δὲν λησμόνησες τὴν ἀρχὴ καὶ ἀφετηρία τῆς πνευματικῆς σου ἐν τῷ κόσμῳ πορείας.

Πάντοτε εὐγνώμων γιὰ ὅσα σοῦ πρόσφερε, ἡ ἐπικοινωνία σου μὲ τὴ Μονή μας συχνή, τὸἐνδιαφέρον σου γι’ αὐτὴν συνεχές!

Γιὰ μένα δέ, τὸν ἐλάχιστο, Γέροντά μου, θὰ εἶσαι ὁ πάντοτε ἐρχόμενος…

Ὅπως τότε, ὅταν δεχόμουν, ὁ ἀνάξιος, τὴν σὲ Ἐπίσκοπον χειροτονία ἀπὸ τὴν χαριτοδότιδα δεξιὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ μας Πατριάρχου, καὶ ἦρθες στὴ Βασιλεύουσα τῶν Πόλεων, μὲ τὰ φτερὰ τῆς πατρικῆς σου πρὸς μὲ ἀγάπης.

Προσπάθησα, κατὰ τὰ ἀνθρώπινα, νὰ καθυστερήσω τὴν ἐπιστροφή σου στὴν

Οὐράνια Πατρίδα μας....

Παρακάλεσα, ἱκέτευσα, τὸν Φιλανθρωπότατο Διοικητὴ τοῦ Ἁγίου Ὄρους, Ἐντιμώτατο κ. Ἀθανάσιο Μαρτίνο, νὰ συνεισφέρει, ὅπως καὶ ὅσο ὁ ἴδιος ὁ Μέγας τοῦ Γένους μας καὶ τῆς Ἐκκλησίας ξέρει, ἀλλά....

Ἀλλιὼς τὰ θέλησε ὁ Θεός!

Νὰ εἶναι δοξασμένο τὸὌνομά Του καὶ τὸ μνημόσυνό σου εἰς γενεάν καὶ γενεάν!

Ἡ ἀετοφωλιὰ τῆς Ἁγίας Ἄννας ἕως τῆς δευτέρας καὶ ἀδεκάστου Παρουσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, σὲ ξενοδοχεῖ «τὸν γλυκύν, τὸν πράον, τὸν μειλίχιον ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ», τὸν «πιστό διάκονο τοῦ λαοῦ» καὶ πρὸς τὸν Ζωοδότη Κύριο πρεσβευτή πάντων ἡμῶν βοώντων:

Μονὴ ἀγάλλεται τῶν Τζαγκαρόλων,
ὡς προστάτην νῦν κεκτημένη,
Νικηφόρον τὸν ἐκ ταύτης ὁρμώμενον,
ὅς Ἀποστόλου τὴν τάξιν ἀνέλαβεν
καὶ τὸν Χριστὸν εἰς ἔθνη ἐκήρυξεν!
Τούτου, Κύριε, τὰς ἱκεσίας πρόσδεξαι,
ῥυόμενος ἡμᾶς ἐκ πάσης περιστάσεως!